

वधस्तंभाचा संदेश

□#39;शुभवर्तमान□#39; हा शब्द □#39;चांगली बातमी□#39; या अर्थाच्या ग्रीक शब्दावरून आला आहे. येशूचे जीवन, मृत्यू आणि पुनरुत्थान यांची कथा ही एक चांगली बातमी आहे, कारण ती देवाच्या पुत्राच्या बलिदानाद्वारे मानवजातीचा उद्धार करण्याची देवाची योजना प्रकट करते. हा अभ्यास, वधस्तंभ शुभवर्तमानाच्या केंद्रस्थानी का आहे, तो देवाची सार्वकालिक योजना कशी पूर्ण करतो आणि आपल्या जीवनातील त्याचे परिवर्तनकारी सामर्थ्य काय आहे, याचा शोध घेतो.

१. सुवार्ता: तारणासाठी देवाचे सामर्थ्य

सुवार्ता ही केवळ एक कथा नाही, तर विश्वास ठेवणाऱ्यांचे तारण करण्याची देवाची शक्ती आहे. अ. केवळ विश्वासाद्वारे तारण देवाचे नीतिमत्व मानवी प्रयत्नांनी नव्हे, तर येशू ख्रिस्तावरील विश्वासाद्वारे प्रकट होते.

- रोमकरांस पत्र १:१६-१७: □□□□□;कारण मी सुवार्तेची लाज बाळगत नाही, कारण ती देवाचे सामर्थ्य आहे जे विश्वास ठेवणाऱ्या प्रत्येकाला तारण देते... कारण सुवार्तेमध्ये देवाचे नीतिमत्व प्रकट झाले आहे—असे नीतिमत्व जे सुरुवातीपासून शेवटपर्यंत विश्वासाने प्राप्त होते.□□□□□;
- अतिरिक्त वचन: रोमकरांस पत्र ३:२२-२४ - □□□□□;हे नीतिमत्व येशू ख्रिस्तावरील विश्वासाद्वारे विश्वास ठेवणाऱ्या सर्वांना दिले जाते... आणि ख्रिस्त येशूद्वारे झालेल्या तारणाने, त्याच्या कृपेने सर्वजण विनाशुल्क नीतिमान ठरवले जातात.□□□□□; यावरून हे अधोरेखित होते की तारण ही विश्वासाद्वारे मिळणारी देणगी आहे, ती कर्मांनी मिळवलेली नाही.

ब. शुभवर्तमानाची मुख्य तथ्ये

शुभवर्तमान तीन ऐतिहासिक घटनांवर केंद्रित आहे: येशूचा मृत्यू, दफन आणि पुनरुत्थान.

- १ करिंथकर १५:१-५: “आता, बंधून्ना आणि भगिनीन्ना, मी तुम्हाला जी सुवार्ता सांगितली होती, तिची आठवण करून देऊ इच्छितो... की शास्त्रवचनांनुसार ख्रिस्त आपल्या पापांसाठी मरण पावला, त्याला पुरण्यात आले, शास्त्रवचनांनुसार तिसऱ्या दिवशी तो पुन्हा उठला, आणि तो केफाला व नंतर बारा शिष्यांना दिसला.” या घटना आपल्या आशेचा पाया आहेत, आणि त्या पाप व मृत्यूवर येशूचा विजय सिद्ध करतात.

२. देवाची शाश्वत योजना

वधस्तंभ हा मानवी पापांवरील प्रतिक्रिया नव्हता, तर तो सुरुवातीपासूनच देवाच्या तारण योजनेचा एक भाग होता. अ. येशू, निवडलेला कोकरा.

मानवजातीच्या उद्धारसाठी येशूला बलिदानाचा कोकरा म्हणून पूर्वनियोजित केले होते.

- १ पेत्र १:१८-२१: □□□□□;कारण तुम्हांला माहित आहे की, तुमची सुटका नाशवंत वस्तूंनी नव्हे, तर निष्कलंक व निर्दोष कोकरा असलेल्या ख्रिस्ताच्या अनमोल रक्ताने झाली आहे. जगाच्या निर्मितीपूर्वीच त्याची निवड झाली होती, पण तुमच्यासाठी या शेवटच्या काळात तो प्रकट झाला.□□□□□;
- अतिरिक्त वचन: प्रकटीकरण १३:८ - □□□□□;जगाच्या निर्मितीपासून वधलेला कोकरा.□□□□□; यावरून हे सिद्ध होते की देवाची तारणाची योजना काळाच्या आरंभापूर्वीच निश्चित झाली होती.

ब. पुनरुत्थानाद्वारे आशा

येशूचे पुनरुत्थान आपल्या विश्वासाला पुष्टी देते आणि आपल्याला सार्वकालिक जीवनाची आशा देते.

- १ पेत्र १:३ - “त्याने आपल्या महान दयेने, येशू ख्रिस्ताच्या मेलेल्यांतून पुनरुत्थानाद्वारे आपल्याला जिवंत आशेमध्ये नवा जन्म दिला आहे.” हे पुनरुत्थान आपल्याला खात्री देते की येशूचे बलिदान देवाने स्वीकारले आहे, ज्यामुळे आपले भविष्य सुरक्षित झाले आहे.

३. येशूचे बलिदान: नम्रतेचे जीवन

येशूचे बलिदान वधस्तंभाच्या खूप आधीच सुरू झाले होते, ज्यातून त्याने आपल्यासाठी दैवी विशेषाधिकार सोडून देण्याची आपली तयारी दाखवून दिली.

- फिलिपियंस २:५-८: “ख्रिस्त येशू: जो स्वभावाने देव असूनही, देवासमान असण्याचा उपयोग स्वतःच्या फायद्यासाठी केला नाही; उलट, त्याने सेवकाचा स्वभाव धारण करून, मनुष्यासारखा बनून स्वतःला शून्य केले. आणि मनुष्यरूपात आढळल्यावर, त्याने मरणास—अगदी वधस्तंभावरच्या मरणास—आज्ञाधारक होऊन स्वतःला लीन केले!”
- अतिरिक्त वचन: इब्री २:१७ - “याच कारणासाठी त्याला त्यांच्यासारखे, सर्व प्रकारे पूर्णपणे मनुष्य व्हावे लागले, यासाठी की तो देवाच्या सेवेत एक दयाळू व विश्वासू महायाजक व्हावा आणि त्याने लोकांच्या पापांचे प्रायश्चित्त करावे.” येशूचे मानवी देहधारण आणि नम्रता त्याच्या प्रेमाची खोली अधोरेखित करतात, ज्याचा कळस त्याच्या वधस्तंभाप्रती असलेल्या आज्ञाधारकतेत झाला.

४. जुन्या करारातील पूर्ण झालेल्या भविष्यवाण्या

जुन्या करारात येशूचे दुःख, मृत्यू आणि पुनरुत्थान यांविषयी विशिष्ट तपशील आधीच सांगितले होते, ज्यामुळे वधस्तंभ ही देवाची हेतुपुरस्सर योजना होती हे सिद्ध होते.

अ. स्तोत्र २२: दाविदाची भविष्यवाणी (इ.स.पू. १००० च्या सुमारास)

ही प्रथा अस्तित्वात येण्याच्या शतकांपूर्वी, डेव्हिडच्या शब्दांत मसिहाच्या वधस्तंभावर चढवण्याच्या घटनेचे स्पष्टपणे वर्णन आहे.

- स्तोत्र २२:१ - “माझ्या देवा, माझ्या देवा, तू मला का सोडून दिले आहेस?”
- स्तोत्र २२:६ - □□□□□;मी माणूस नसून एक किडा आहे, सर्वांकडून तुच्छ मानला जातो, लोकांकडून तुच्छ मानला जातो.□□□□□;
- स्तोत्र २२:७-८ - “जे मला पाहतात ते सर्व माझी थट्टा करतात; ते डोके हलवून माझा अपमान करतात. ते म्हणतात, ‘तो परमेश्वरावर विश्वास ठेवतो, परमेश्वरच त्याचे रक्षण करो.’”
- स्तोत्र २२:१६ - □□□□□;ते माझे हात आणि माझे पाय विद्ध करतात.□□□□□;
- स्तोत्र २२:१८ - □□□□□;ते माझे कपडे आपापसात वाटून घेतात आणि माझ्या वस्त्रासाठी चिट्ठ्या टाकतात.□□□□□;
- अतिरिक्त वचन: स्तोत्रसंहिता ३४:२० - □□□□□;तो त्याच्या सर्व हाडांचे रक्षण करतो, त्यांतील एकही मोडले जाणार नाही.□□□□□; (योहान १९:३६ मध्ये पूर्ण झाले). हे तपशील येशूच्या अनुभवाशी तंतोतंत जुळतात, जे दैवी प्रेरणा सिद्ध करतात.

ब. यशया ५३: दुःख सोसणारा सेवक (इ.स.पू. सुमारे ७५०)

यशयाने मशीहाच्या बलिदानाच्या भूमिकेची आणि विजयाची भविष्यवाणी केली होती.

- यशया ५२:१४ - □□□□□;त्याचे रूप कोणत्याही मनुष्यापेक्षा अधिक विद्रूप झाले होते.□□□□□;
- यशया ५३:३ - □□□□□;तो मानवजातीकडून तुच्छ मानला गेला व नाकारला गेला; तो दुःख सोसणारा व वेदनांशी परिचित होता.□□□□□;
- यशया ५३:४-५ - “खात्रीने त्याने आमचे दुःख आणि वेदना उचलल्या आणि आमचे कष्ट सोसले... त्याच्या जखमांमुळे आम्ही बरे झालो आहोत.”
- यशया ५३:७ - “त्याच्यावर जुलूम झाला व त्याला त्रास दिला गेला, तरी त्याने आपले तोंड उघडले नाही.”
- यशया ५३:९ - □□□□□;त्याने कोणताही हिंसाचार केला नव्हता, किंवा त्याच्या तोंडात कोणताही कपट नव्हता, तरीही त्याला दुष्टांबरोबर आणि मृत्यूनंतर श्रीमंतांबरोबर कबर देण्यात आली.□□□□□;
- यशया ५३:१० - “त्याला चिरडून टाकावे व त्याला दुःख द्यावे ही परमेश्वराची इच्छा होती, आणि... परमेश्वर त्याचे जीवन पापांसाठी अर्पण करतो.”
- यशया ५३:११ - □□□□□;दुख भोगल्यानंतर, तो जीवनाचा प्रकाश पाहील आणि तृप्त होईल.□□□□□;
- यशया ५३:१२ - “त्याने मरणापर्यंत आपला जीव दिला आणि तो अपराध्यांमध्ये गणला गेला. कारण त्याने पुष्कळांचे पाप वाहिले आणि अपराध्यांसाठी मध्यस्थी केली.”

- अतिरिक्त वचन: यशया ५०:६ - □□□□□; ज्यांनी मला मारले त्यांना मी माझी पाठ दिली, ज्यांनी माझी दाढी उपटली त्यांना मी माझे गाल दिले; मी थट्टा व थुंकण्यापासून माझा चेहरा लपवला नाही. □□□□□; या भविष्यवाण्या थेट येशूच्या यातनांशी जोडलेल्या आहेत, आणि त्या वधस्तंभाला पवित्र शास्त्राची पूर्तता म्हणून पुष्टी देतात.

५. मॅथ्यूच्या वृत्तांतावर चिंतन करणे

मत्तय २६:३१-२८:१० वाचा आणि तीन विषयांवर मनन करा: येशूची दुःख सोसण्याची तयारी, त्याच्या सभोवतालच्या लोकांशी असलेले आपले साम्य आणि भविष्यवाणीची पूर्तता.

अ. मत्तय २६:३१-३५, ३६-४६, ४७-५६ - शिष्यांनी विश्वासघात करून त्याग केलेला असूनही, वधस्तंभाला सामोरे जाण्याचा येशूचा दृढनिश्चय.

- अतिरिक्त वचन: योहान १०:१८ - “कोणीही माझा जीव माझ्यापासून घेत नाही, तर मी तो माझ्या स्वतःच्या इच्छेने अर्पण करतो.” मनन करा: शिष्यांप्रमाणे आपणही कधीकधी येशूच्या पाठीशी उभे राहण्यात कसे कमी पडतो?

ब. मत्तय २६:५७-६८ - येशूला खोट्या आरोपांचा आणि शारीरिक छळाचा सामना करावा लागतो.

- यशया ५२:१४ - त्याचे रूप विद्रूप झाले होते. मनन करा: अन्यायाच्या वेळी येशूचे मौन आपल्याला संकटांमध्ये देवावर विश्वास ठेवण्याचे आव्हान कसे देते?

क. मत्तय २६:६९-७५, २७:१-१० - पेत्राचा नकार आणि यहूदाचा विश्वासघात मानवी दुर्बलतेवर प्रकाश टाकतात.

- अतिरिक्त वचन: लूक २२:३१-३२ - पेत्राचा विश्वास टिकून राहावा म्हणून येशू प्रार्थना करतो. मनन करा: आपण आपल्या कृतींद्वारे येशूला कसे नाकारले आहे किंवा त्याचा विश्वासघात कसा केला आहे?

ड. मत्तय २७:११-२६ - गर्दीने येशूला नाकारले आणि त्याला मृत्यूची शिक्षा सुनावण्यात आली.

- यशया ५३:३, ७ - तुच्छ मानलेला, नाकारलेला आणि आपल्या दोषारोपकर्त्यांसमोर गप्प राहिलेला. मनन करा: आपण कधीकधी ख्रिस्तासाठी उभे राहण्याऐवजी जगाची मान्यता कशी निवडतो?

ई. मत्तय २७:२७-३१ - येशूची थट्टा केली जाते आणि त्याला मारहाण केली जाते.

- स्तोत्र २२:६ - तिरस्कारित आणि तुच्छ मानलेले. मनन करा: छळाला सामोरे जाण्यासाठी येशूची सहनशीलता आपल्याला कशी प्रेरणा देते?

फ. मत्तय २७:३२-४४ - येशूला वधस्तंभावर खिळले जाते, ज्यामुळे नेमक्या भविष्यवाण्या पूर्ण होतात.

- स्तोत्र २२:७-८, १६, १८ - थट्टा केली, भोसकले आणि वस्त्रे विभागली. मनन करा: या पूर्ण झालेल्या भविष्यवाण्या आपला विश्वास कसा दृढ करतात?

जी. मत्तय २७:४५-५६ - येशू निराधार होऊन आक्रोश करतो आणि मरतो.

- स्तोत्र २२:१ - “माझ्या देवा, तू मला का सोडून दिले आहेस?”

- अतिरिक्त वचन: २ करिंथकर ५:२१ - □□□□□; जो पापरहित होता, त्याला देवाने आमच्यासाठी पाप बनवले. □□□□□; मनन करा: येशूने आपली पापे स्वतःवर घेतल्यामुळे देवाच्या प्रीतीविषयीच्या आपल्या दृष्टिकोनावर कसा परिणाम होतो?

एच. मत्तय २७:५७-६१ - येशूला एका श्रीमंत माणसाच्या कबरेत पुरण्यात आले.

- यशया ५३:९ - श्रीमंतांबरोबर कबर नेमून दिली. मनन करा: हा तपशील देवाचे सार्वभौमत्व कसे सिद्ध करतो?

१. मत्तय २७:६२-६६ - कबर सुरक्षित आहे, तरीही देवाची योजनाच विजयी ठरते.

- अतिरिक्त वचन: स्तोत्रसंहिता १६:१० - “तू मला मृतांच्या जगात सोडून देणार नाहीस.” मनन करा: मृत्यूवरील देवाचे सामर्थ्य आपल्याला कसे प्रोत्साहन देते?

मत्तय २८:१-१० - येशू पुनरुत्थित होतो, भविष्यवाणी पूर्ण करतो आणि आपली आशा सुरक्षित करतो.

- यशया ५३:११ - दुःख भोगल्यानंतर त्याला जीवनाचा प्रकाश दिसतो.

- अतिरिक्त वचन: १ करिंथकर १५:२० - “ख्रिस्त खरोखरच मेलेल्यांतून उठला आहे; झोपलेल्यांमधील तो प्रथमफळ आहे.” मनन करा: पुनरुत्थान आपल्या दैनंदिन जीवनात कसे परिवर्तन घडवते?

६. ख्रिस्ताचे दुःख: आपले उदाहरण आणि तारण

येशूने वधस्तंभावर सोसलेले दुःख एक उदाहरण घालून देते आणि आपल्या पापांचे प्रायश्चित्तही करते. अ. अनुकरणीय उदाहरण

- १ पेत्र २:२१-२४ - “ख्रिस्ताने तुमच्यासाठी दुःख सोसले, आणि तुमच्यासाठी एक उदाहरण ठेवले... त्याच्या जखमांमुळे तुम्ही बरे झाला आहात.”
- यशया ५३:४-५, ९, १२ - त्याने कपट किंवा हिंसाचाराशिवाय आमची पापे वाहिली.
- अतिरिक्त वचन: इब्री १२:२ - “आपण येशूकडे डोळे लावून राहावे... ज्याने आपल्यापुढे ठेवलेल्या आनंदासाठी वधस्तंभाचे दुःख सहन केले.” दुःखातून देवावर ठेवलेला येशूचा विश्वास आपल्याला विश्वासात टिकून राहण्यास शिकवतो.

ब. नीतिमत्त्वाचे आवाहन

येशूचे बलिदान आपल्याला पापासाठी मरण पावण्याचे आणि नीतिमत्त्वासाठी जगण्याचे सामर्थ्य देते.

- रोमकरांस पत्र ६:११-१३ - “तुम्ही स्वतःला पापाच्या बाबतीत मेलेले, पण ख्रिस्त येशूमध्ये देवाच्या बाबतीत जिवंत समजा.” मनन करा: आपण हे परिवर्तन दररोज कसे जगू शकतो?

सी. वैयक्तिक चिंतन

ज्या पापांमुळे येशूला वधस्तंभावर खिळले गेले, त्यांचा विचार करा. त्याच्या क्षमेचा तुमच्या हृदयावर काय परिणाम होतो? विशिष्ट उदाहरणे आणि भावना सांगा.

७. क्रूस: निंदा आणि तारण

क्रूस आपल्याला आपल्या पापीपणाची जाणीव करून देतो आणि त्याच वेळी येशूच्या बलिदानाद्वारे तारणही देतो.

अ. पापाबद्दल निंदा

येशूचे निष्पाप जीवन आपला अपराध उघड करते, कारण तो मोहाला सामोरा गेला तरीही पवित्र राहिला.

- रोमकरांस पत्र ८:१-४ - “जे ख्रिस्त येशूमध्ये आहेत... जे देहवासनेप्रमाणे नव्हे, तर आत्म्याप्रमाणे जगतात, त्यांच्यावर आता कोणताही दोषारोप नाही.”
- यशया ५३:१० - येशूने दोषार्पण म्हणून दुःख सोसावे ही देवाची इच्छा होती.
- अतिरिक्त वचन: इब्री ४:१५ - “आपल्याप्रमाणेच सर्व प्रकारे मोहात पडलेला एक जण आपल्याजवळ आहे—तरीही त्याने पाप केले नाही.”

ब. बलिदानाद्वारे तारण

येशूच्या मृत्यूने आपल्या पापांचे प्रायश्चित्त होते, आणि तो देवापुढे आपला मध्यस्थ बनतो.

- यशया ५३:१२ - त्याने अनेकांची पापे वाहिली आणि तो आमच्यासाठी मध्यस्थी करतो.
- अतिरिक्त वचन: १ तीमथ्य २:५-६ - “देव आणि मानवजात यांच्यामध्ये एकच मध्यस्थ आहे, तो म्हणजे ख्रिस्त येशू, ज्याने सर्व लोकांसाठी स्वतःला खंडणी म्हणून दिले.”

सी. सुवार्ता स्वीकारणे

सुवार्ता प्राप्त करण्यासाठी, आपण आपल्या पापांची कबुली दिली पाहिजे आणि येशूचे बलिदान स्वीकारले पाहिजे.

- योहान ३:१६ - “कारण देवाने जगावर इतके प्रेम केले की, त्याने आपला एकुलता एक पुत्र दिला, यासाठी की जो कोणी त्याच्यावर विश्वास ठेवतो तो नाश पावणार नाही, तर त्याला सार्वकालिक जीवन मिळेल.” मनन करा: तुमच्यासाठी येशूने केलेल्या बलिदानाला तुम्ही कसा प्रतिसाद द्याल?

गृहपाठ असाइनमेंट

- पूर्ण झालेल्या भविष्यवाण्या आणि वैयक्तिक उपयोजनावर लक्ष केंद्रित करून या अभ्यासाचे पुनरावलोकन करा.
- सुरुवातीच्या मंडळीने वधस्तंभ आणि पुनरुत्थानाची घोषणा कशी केली हे पाहण्यासाठी योहानचे शुभवर्तमान पुढे वाचा किंवा प्रेषितांची कृत्ये हे पुस्तक वाचायला सुरुवात करा.

अतिरिक्त साहित्य: ख्रिस्ताच्या रक्ताची शक्ती

अ. त्यागाद्वारे शुद्धीकरण

येशूचे रक्त आपल्याला अपराध आणि पापांपासून शुद्ध करते, जे देवाने परिपूर्ण प्रायश्चित्त म्हणून स्वीकारले आहे.

□ इब्री ९:११-१५, २२-२८ - □□□□□; त्याने स्वतःच्या रक्ताने एकदाच परमपवित्र स्थानात प्रवेश केला आणि अशाप्रकारे सार्वकालिक तारण प्राप्त केले. □□□□□;

□ अतिरिक्त वचन: १ योहान १:७ - □□□□□; त्याच्या पुत्राचे, येशूचे रक्त, आपल्याला सर्व पापांपासून शुद्ध करते. □□□□□;

ब. नवीन करार

येशूच्या बलिदानाने एक नवीन करार स्थापित होतो, जो क्षमा सुनिश्चित करतो.

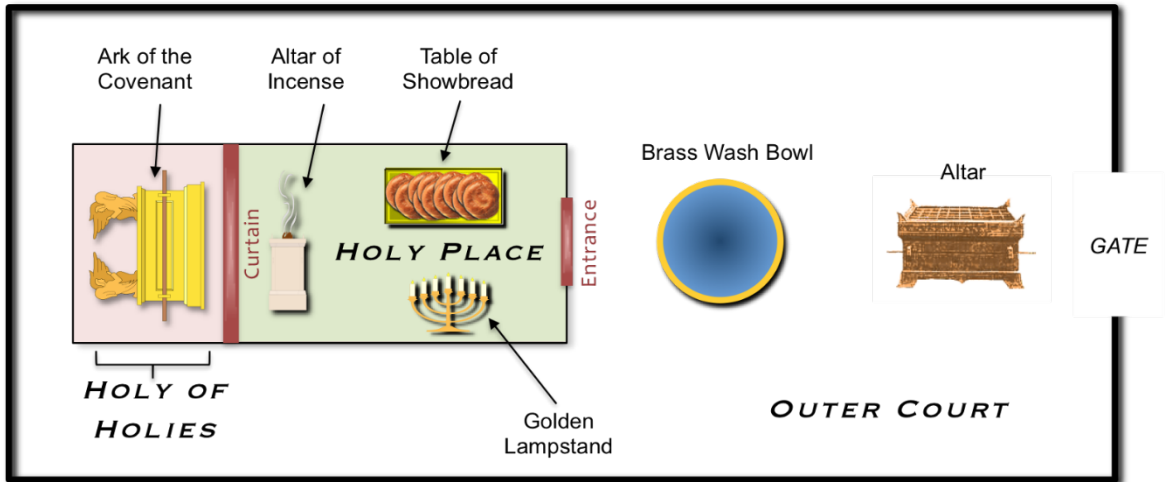
□ इब्री ८:१२ - "कारण मी त्यांची दुष्टता क्षमा करीन आणि त्यांची पापे पुन्हा आठवणार नाही."

क. निवासमंडपाचे प्रतीकात्मकता

जुन्या करारातील निवासमंडप येशूच्या बलिदानाचे पूर्वाभास देत होता, आणि देवाजवळ जाण्यासाठी प्रायश्चित्ताची गरज यावर जोर देत होता.

□ इब्री १०:१९-२२ - "येशूच्या रक्तामुळे आम्हाला परमपवित्र स्थानात प्रवेश करण्याचा आत्मविश्वास आहे."

The Plan of the Tabernacle Revealed to Moses on Mount Sinai

ख्रिस्ताचा क्रूस

क्रूस हा सुवार्तेचा गाभा आहे, जो सर्व लोकांना येशूकडे आकर्षित करतो (योहान १२:३२). त्याचे सामर्थ्य देवाच्या तारणाबद्दल दृढ विश्वास आणि कृतज्ञता निर्माण करून जीवनात परिवर्तन घडवते. मानवी ज्ञान किंवा दुय्यम बाबींनी संदेश सौम्य करणे टाळा (१ करिंथकर १:१७-१८). दृढ विश्वासाने हा अभ्यास इतरांना सांगा, आणि तुमच्या भावनांमधून ख्रिस्ताच्या बलिदानाचे महत्त्व प्रतिबिंबित होऊ द्या.

प्रमुख परिच्छेद आणि चिंतन

- मत्तय २६:३९ - येशूने दुःखाचा प्याला पिण्याचे निवडले, यातून त्याने आपल्यावरील प्रेम दाखवले.
- मत्तय २७:४६ - येशूने, बारब्ब्याप्रमाणे, आमचे स्थान घेतले आणि आमचा अपराध स्वतःवर घेतला. मनन करा: आपण बारब्ब्या आहोत, त्याच्या बलिदानाने मुक्त झालो आहोत.
- १ पेत्र २:२४ - "त्याने स्वतः वधस्तंभावर आपल्या शरीरात आमची पापे वाहिली, यासाठी की आपण पापांसाठी मरण पावावे व नीतिमत्त्वासाठी जगावे." मनन करा: हे आपल्याला बदलण्यास कसे उद्युक्त करते?
- प्रेषितांची कृते २:३६-३७ - वधस्तंभ अंतःकरणाला भेदतो, ज्यामुळे पश्चात्ताप आणि आज्ञापालन घडते.

- अतिरिक्त वचन: गलतीकरांस पत्र २:२० - “मी ख्रिस्ताबरोबर वधस्तंभावर खिळलो आहे आणि आता मी जगत नाही, तर ख्रिस्त माझ्यात जगतो.”

क्रॉसचे उदाहरण देण्यासाठी उपमा

- सैनिक: एक सैनिक आपल्या सहकाऱ्यांना वाचवण्यासाठी ग्रेनेडवर झेप घेतो आणि त्यांच्यासाठी स्वतःच्या प्राणांचे बलिदान देतो.
- रेल्वे: एका वडिलांनी रेल्वेची टक्कर टाळण्यासाठी आपल्या मुलाचा बळी दिला आणि अनेकांचे प्राण वाचवले. देवाने, प्रेमाने, आपल्याला पापाच्या परिणामांपासून वाचवण्यासाठी आपल्या पुत्राचा बळी दिला.

मत्तयाचा वृत्तांत (संक्षिप्त, मार्क १५:१६-३९ पाहा)

- २६:३६-४६: येशू अत्यंत दुःखाने प्रार्थना करतो आणि देवाच्या इच्छेची निवड करतो.
- २६:५७-६८: मारहाण व थट्टा, यशया ५२:१४ ची पूर्तता.
- २६:६९-७५: पेत्राचा नकार आपल्या चुकांचे प्रतिबिंब आहे (लूक ९:२३).
- २७:११-२६: यशया ५३:७ मध्ये सांगितल्याप्रमाणे चाबकाचे फटके मारून शिक्षा सुनावली, पण मौन राखले.
- २७:२७-३१: काट्यांनी थट्टा केली, स्तोत्र २२:६ पूर्ण झाले.
- २७:३२-४४: वधस्तंभावर खिळलेले, हातांना भोसकलेले आणि कपडे फाटलेले (स्तोत्र २२:१६, १८).
- २७:४६: परित्यक्त, आमचे पाप वाहून नेणारे (यशया ५९:२, २ करिंथकर ५:२१).

कूसीफिकेशनचे वैद्यकीय वर्णन

टीप: वैद्यकीय वृत्तांत अपरिवर्तित आहे, परंतु संदर्भासाठी येथे त्याचा उल्लेख केला आहे. वधस्तंभाची शारीरिक भीषणता स्पष्ट करण्यासाठी तो सामायिक केला जाऊ शकतो, जरी सुरुवातीच्या ख्रिश्चनांनी पुनरुत्थानाच्या विजयावर जोर दिला होता (प्रेषितांची कृत्ये २:२४, ३:१५).

वधस्तंभावर खिळण्याच्या घटनेचे वैद्यकीय वर्णन

सरलीकृत आणि सुधारित१

फाशी, विजेचा धक्का, गुडघ्यावर पट्टी बांधणे, गॅस चेंबर: या शिक्षांची भीती वाटते. या सर्व शिक्षा आजही दिल्या जातात आणि त्यातील भीषणता व वेदनांचा विचार करून आपल्या अंगावर काटा येतो. पण जसे आपण पाहणार आहोत, येशू ख्रिस्ताच्या कटू नशिबापुढे, म्हणजेच वधस्तंभापुढे, या सर्व यातना अगदीच नगण्य ठरतात. □

आज फार कमी लोकांना कूसावर चढवले जाते (आयसिस आणि इतर विविध दहशतवाद्यांव्यतिरिक्त). आपल्यासाठी कूस अजूनही दागिने, रंगीत काचेच्या खिडक्या, रोमॅटिक चित्रे आणि शांत मृत्यूचे चित्रण करणाऱ्या पुतळ्यांपुरता मर्यादित आहे. कूसावर चढवणे ही रोमन लोकांनी एका अचूक कलेच्या पातळीपर्यंत परिष्कृत केलेली मृत्यूची एक पद्धत होती. अत्यंत वेदनांसह हळूहळू मृत्यू घडवून आणण्यासाठी याची काळजीपूर्वक रचना केली गेली होती. इतर संभाव्य गुन्हेगारांना परावृत्त करण्याच्या उद्देशाने हे एक सार्वजनिक प्रदर्शन होते. हा एक भीतीदायक मृत्यू होता.

रक्तासारखा घाम

लूक २२:२४ मध्ये येशूविषयी असे म्हटले आहे, “आणि तो अत्यंत व्यथित होऊन अधिकच कळकळीने प्रार्थना करू लागला, आणि त्याचा घाम रक्ताच्या थेंबांप्रमाणे जमिनीवर पडत होता.” ३ त्याची भावनिक स्थिती अत्यंत तीव्र असल्यामुळे त्याला नेहमीपेक्षा जास्त घाम येत होता. निर्जलीकरण आणि थकवा यामुळे तो आणखी अशक्त झाला होता.

मारहाण

याच अवस्थेत येशूला पहिल्या शारीरिक अत्याचाराला सामोरे जावे लागले: डोळ्यांवर पट्टी बांधलेली असताना त्याच्या चेहऱ्यावर आणि डोक्यावर तोसे व थपडा मारण्यात आल्या. या माराचा अंदाज येऊ न शकल्यामुळे, येशूला खूप जखमा झाल्या, आणि कदाचित त्याचे तोंड व डोळेही जखमी झाले. खोट्या खटल्यांच्या मानसिक परिणामांना कमी लेखू नये. विचार करा की येशूने त्यांना जखमा झालेल्या, निर्जलीकरण झालेल्या, थकलेल्या आणि कदाचित धक्क्यात असलेल्या अवस्थेत तोंड दिले.

चाबकाचे फटके

मागील बारा तासांत येशूला भावनिक आघात, जवळच्या मित्रांकडून नकार, एक क्रूर मारहाण आणि रात्रभर जागून अन्यायकारक सुनावण्यांमध्ये मैलोन मैल चालावे लागले होते. पॅलेस्टाईनमधील प्रवासादरम्यान त्याने निश्चितच शारीरिक तंदुरुस्ती मिळवली असली तरी, तो चाबकाचे फटके मारण्याच्या शिक्षेसाठी अजिबात तयार नव्हता. त्याचे परिणाम अधिक भयंकर होणार होते. ज्या माणसाला चाबकाचे

फटके मारायचे होते, त्याचे कपडे काढून त्याचे हात डोक्यावरील एका खांबाला बांधले जात. मग त्याला खांदे, पाठ, नितंब, मांड्या आणि पायांवर चाबकाचे फटके मारले जात; सैनिक पीडिताच्या मागे आणि एका बाजूला उभा असे. वापरला जाणारा चाबूक—फ्लॅजेलम—ही शिक्षा अत्यंत विनाशकारी बनवण्यासाठी आणि पीडिताला मृत्यूच्या जवळ आणण्यासाठी तयार केला होता: चामड्याचे अनेक लहान, जाड पट्टे, ज्यांच्या प्रत्येक टोकाजवळ शिशाचे किंवा लोखंडाचे दोन लहान गोळे जोडलेले असत. कधीकधी त्यात मेंढीच्या हाडांचे तुकडेही समाविष्ट केले जात.

जसजसे चाबकाचे फटके वाढत जातात, तसतसे जाड चामड्याच्या पट्ट्यांमुळे आधी वरवरच्या जखमा होतात आणि नंतर आतल्या उतींना खोलवर इजा पोहोचते. जेव्हा केवळ केशवाहिन्या आणि शिराच नव्हे, तर आतल्या स्नायूंमधील धमन्याही कापल्या जातात, तेव्हा रक्तस्त्राव गंभीर होतो. लहान धातूच्या गोळ्यांमुळे आधी मोठे, खोल व्रण उमटतात, जे पुढील फटक्यांनी फाटतात. चाबूक मागे ओढला जात असताना मेंढीच्या हाडांचे तुकडे मांस फाडतात. जेव्हा मारहाण संपते, तेव्हा पाठीची त्वचा चिंध्यांसारखी झालेली असते आणि संपूर्ण भाग फाटून रक्तबंबाळ झालेला असतो.

शुभवर्तमान लेखकांनी निवडलेल्या शब्दांवरून असे सूचित होते की येशूला दिलेले चाबकाचे फटके विशेषतः तीव्र होते: जेव्हा त्याला चाबकाच्या खांबावरून खाली उतरवण्यात आले, तेव्हा तो निश्चितपणे कोसळण्याच्या अवस्थेत होता.

उपहास

येशूला त्याच्या पुढच्या अग्निपरीक्षेला सामोरे जाण्यापूर्वी सावरण्यासाठी वेळच मिळाला नाही. त्याला उभे करून, उपहास करणाऱ्या सैनिकांनी त्याला एक झगा घातला, काट्यांच्या फांद्यांचा पिळवटलेला मुकुट घातला आणि हा उपहास पूर्ण करण्यासाठी, राजाचा राजदंड म्हणून एक लाकडी काठी दिली. “त्यानंतर, त्यांनी येशूवर थुंकले आणि त्या लाकडी काठीने त्याच्या डोक्यावर प्रहार केला.” लांब काटे टाळूच्या नाजूक त्वचेत घुसल्याने प्रचंड रक्तस्त्राव झाला, पण त्याहूनही भयंकर गोष्ट म्हणजे जेव्हा तो झगा पुन्हा फाडून काढण्यात आला, तेव्हा येशूच्या पाठीवरील जखमा पुन्हा उघडल्या.

शारीरिक आणि भावनिकदृष्ट्या अधिकच दुर्बळ झाल्यामुळे, येशूला वध करण्यासाठी घेऊन जाण्यात आले.

क्यूसीफिकेशन

रोमन लोकांनी वापरलेला लाकडी क्रॉस एका माणसाला उचलण्याइतका जड होता. त्याऐवजी, ज्याला वधस्तंभावर चढवायचे होते, त्याला क्रॉसचा वेगळा केलेला आडवा दांडा खांद्यावर घेऊन शहराच्या भिंतीबाहेर वधस्थळापर्यंत नेण्यास भाग पाडले जात असे. (क्रॉसचा जड उभा भाग तिथे कायमचा ठेवलेला असे.) येशूला त्याचे ओझे—सुमारे ७५ ते १२५ पौंड (अंदाजे ३५-५५ किलो) वजनाचा तो दांडा—वाहून नेणे शक्य झाले नाही. तो त्या ओझ्याखाली कोसळला, आणि एका प्रेक्षकाला ते ओझे त्याच्या वतीने उचलण्याची आज्ञा देण्यात आली.

खिळे ठोकण्यापूर्वी येशूने त्याला दिलेला द्राक्षारस आणि गंधरस पिण्यास नकार दिला. (त्यामुळे वेदना कमी झाल्या असत्या.) त्याला पाठीवर पालथे पाडून, हात आडव्या दांड्यावर पसरवून, येशूच्या मनगटातून लाकडात खिळे ठोकण्यात आले. सुमारे ६ इंच लांब आणि ३/८ इंच जाड असलेल्या या लोखंडी खिळ्यांनी मोठी संवेदी-स्नायू मध्यवर्ती चेता (□□□□□□□□□□□□ □□□□□□ □□□□□□) तोडली, ज्यामुळे दोन्ही हातांमध्ये असह्य वेदना होऊ लागल्या. हाडे आणि अस्थिबंध यांच्यामध्ये काळजीपूर्वक बसवलेले असल्यामुळे, ते खिळे त्या वधस्तंभावर खिळलेल्या माणसाचे संपूर्ण वजन पेलण्यास सक्षम होते.

पायांना खिळे ठोकण्याच्या तयारीसाठी, येशूला वर उचलण्यात आले आणि आडवा दांडा उभ्या खांबाला जोडण्यात आला. मग गुडघ्यात पाय वाकवून, दोन खिळे घोटांमध्ये खुपसण्यात आले, जेणेकरून त्याचे पाय वधस्तंभाच्या उभ्या भागाच्या पायथ्याशी आले. पुन्हा एकदा नसांचे गंभीर नुकसान झाले आणि त्यामुळे होणारी वेदना तीव्र होती. तथापि, हे लक्षात घेणे महत्त्वाचे आहे की, मनगटांवरील किंवा पायांवरील जखमांमधून जास्त रक्तस्त्राव झाला नाही, कारण कोणत्याही प्रमुख रक्तवाहिन्या फुटल्या नव्हत्या. जल्लादाने याची काळजी घेतली होती, जेणेकरून मृत्यू हळू येईल आणि यातना अधिक काळ टिकतील.

आता त्याला वधस्तंभावर खिळले गेले आणि वधस्तंभावर चढवण्याच्या शिक्षेची खरी भीषणता सुरू झाली. जेव्हा मनगटांना आडव्या दांड्यावर खिळे ठोकले जात, तेव्हा कोपर मुद्दाम वाकलेल्या स्थितीत ठेवले जात, जेणेकरून वधस्तंभावर चढवलेला माणूस आपले हात डोक्यावर घेऊन लटकत राहिल आणि शरीराचे वजन मनगटातील खिळ्यांवर येईल. साहजिकच, हे असह्य वेदनादायी होते, पण त्याचा आणखी एक परिणाम होता: या स्थितीत श्वास बाहेर टाकणे कठीण होते. श्वास बाहेर टाकण्यासाठी आणि नंतर ताजी हवा आत घेण्यासाठी, खिळे ठोकलेल्या पायांवर शरीर वर उचलणे आवश्यक होते. जेव्हा पायांमधील वेदना असह्य होत, तेव्हा तो बळी पुन्हा हातांनी लटकण्यासाठी खाली कोसळत असे. वेदनेचे एक भयानक चक्र सुरू झाले: हातांनी लटकणे, श्वास घेता न येणे, पटकन श्वास घेण्यासाठी पायांवर जोर देणे आणि पुन्हा खाली कोसळणे, आणि हे असेच चालू राहिले.

उभ्या खांबाला येशूची पाठ घासल्यामुळे, अपुऱ्या श्वसनामुळे स्नायूंना पेटके येऊ लागल्याने आणि थकवा अधिकच वाढल्याने, ही यातनादायक क्रिया अधिकाधिक कठीण होत गेली. अखेरची किकाळी देऊन येशूने प्राण सोडण्यापूर्वी, तो अशा प्रकारे अनेक तास यातना भोगत राहिला.

मृत्यूचे कारण

येशूच्या मृत्यूला अनेक घटक कारणीभूत ठरले. धक्का आणि गुदमरल्यामुळे बहुतेक वधस्तंभावर खिळलेल्या व्यक्तींचा मृत्यू होत असे, परंतु येशूच्या बाबतीत तीव्र हृदयविकाराचा झटका हा अंतिम आघात ठरला असावा. मोठ्याने किकाळी मारल्यानंतर केवळ काही तासांतच

झालेल्या त्याच्या अचानक मृत्यूवरून हे सूचित होते: हा एक जलद मृत्यू होता, असे दिसते (येशू आधीच मृत झालेला पाहून पिलाताला आश्चर्य वाटले होते). जीवघेणा कार्डियाक अरिथमिया, किंवा कदाचित हृदय फाटणे, हे संभाव्य पर्याय आहेत.

भाल्याची जखम

जेव्हा मारेकऱ्यांनी त्यांच्या शेजारी वधस्तंभावर खिळलेल्या गुन्हेगारांचे पाय मोडले (त्यांचा मृत्यू लवकर व्हावा म्हणून), तेव्हा येशू आधीच मरण पावला होता. याउलट, आपण वाचतो की एका सैनिकाने येशूच्या कुशीत भाला खुपसला. त्याच्या कुशीत कुठे? योहानाने निवडलेला शब्द बरगड्या सुचवतो, आणि जर त्या सैनिकाला येशूचा मृत्यू निश्चित करायचा होता, तर हृदयावर जखम करणे हाच एक स्पष्ट पर्याय होता.

जखमेतून “रक्त आणि पाणी” यांचा प्रवाह बाहेर आला. हे हृदयावर झालेल्या भाल्याच्या वाराशी सुसंगत आहे (विशेषतः उजव्या बाजूने, जी जखमेची पारंपरिक जागा आहे). हृदयाभोवतीचे आवरण (पेरिकार्डियम) फाटल्यामुळे पाण्यासारख्या सीरमचा प्रवाह बाहेर पडला आणि हृदयाला भोसकल्यामुळे त्यानंतर रक्ताचा प्रवाह सुरू झाला.

निष्कर्ष

शुभवर्तमानांमध्ये दिलेली सविस्तर वर्णने आणि वधस्तंभावरील ऐतिहासिक पुरावे एकत्र केल्यावर आपण एका ठाम निष्कर्षावर पोहोचतो: आधुनिक वैद्यकीय ज्ञान धर्मग्रंथांच्या या दाव्याला दुजोरा देते की येशू वधस्तंभावर मरण पावला.

नोंदी

१. हा येशूच्या वधस्तंभावर चढवण्यासंबंधीचा एक सुलभ वैद्यकीय वृत्तांत आहे (सुप्रसिद्ध ट्रुमन डेव्हिस आवृत्तीचे रूपांतर). इतरही वैद्यकीय अहवाल लिहिले गेले आहेत — ते सर्व उपयुक्त असले तरी सहसा बरेच तांत्रिक आहेत. हा वृत्तांत सर्वसामान्य वाचकाला वाचनीय असावा, हा त्याचा उद्देश आहे. मी हे रूपांतर, अँलेक्स म्नाट्झॅंगानियन यांच्या मदतीने, डिसेंबर १९८९ मध्ये केले.

२ अत्यंत शिफारसित: मार्टिन हेंगेल, द क्रॉस ऑफ द सन ऑफ गॉड (लंडन: एससीएम प्रेस, लि.: १९८१).

३. वधस्तंभावरील मृत्यूच्या वैद्यकीय वृत्तांताच्या आपल्या आवृत्तीच्या मूळ मजकुरात ही वाक्ये समाविष्ट होती: “हेमॅटिड्रोसिस—रक्तमिश्रित घाम—दुर्मिळ आहे, परंतु त्याची नोंद चांगल्या प्रकारे झालेली आहे. तीव्र भावनिक तणावाखाली, घाम ग्रंथींमधील केशवाहिन्या फुटू शकतात, ज्यामुळे घामात रक्त मिसळते. लूकचा वृत्तांत आधुनिक वैद्यकीय ज्ञानाशी सुसंगत आहे: येशू इतक्या तीव्र भावनिक यातनांमध्ये होता की त्याचे शरीर ते सहन करू शकत नव्हते.” तथापि, लूक केवळ एवढेच म्हणतो की जमिनीवर पडताना येशूचा घाम रक्तासारखा होता, तो रक्तात मिसळलेला होता असे नाही. शिष्य म्हणून, आपण गोष्टी अतिशयोक्तीने मांडू नये याची काळजी घेतली पाहिजे. सुरुवातीच्या ख्रिस्ती लोकांनी ज्यांना धर्मातरित करण्याचा प्रयत्न करत होते, त्यांना आजारी पाडण्याच्या किंवा लज्जित करण्याच्या हेतूने वधस्तंभावरील भीषणतेचा उपदेश केला, याचा कोणताही पुरावा नाही.

४ काही ठिकाणी झाडे भरपूर होती, तर इतर ठिकाणी जमिनीमध्ये उभे खांबे रोवावे लागत होते. हे अगदी शक्य आहे की ज्या ठिकाणी येशूला वधस्तंभावर खिळले होते, त्या ठिकाणी झाडे मुबलक प्रमाणात होती, आणि तसे असल्यास, त्याने व सायरीनच्या शिमोनने वाहून नेलेले वधस्तंभाचे आसन (पॅटिबलम) फक्त एका झाडाला बांधले गेले असावे. अर्थात, येशूला खरोखरच झाडावर मारले गेले की लाक्षणिक अर्थाने (झाडाच्या लाकडावर) मारले गेले, हा मुद्दा वधस्तंभाच्या घटनेच्या मूळ हेतूशी गौण आहे.

वैयक्तिक प्रतिसाद

- १ पेत्र २:२१-२५, गलतीकरांस २:२०, २ करिंथकरांस ५:१४-१५ – ख्रिस्ताचे प्रेम आपल्याला त्याच्यासाठी जगण्यास प्रवृत्त करते. वधस्तंभाने तुमच्या जीवनावर कसा प्रभाव टाकला आहे, हे सांगा.
- प्रेषितांची कृत्ये २:२२-३८, रोमकरांस पत्र ५:६ – वधस्तंभ आपली पापी वृत्ती प्रकट करतो, पण तारणही देतो. तुम्ही या बलिदानाला कसा प्रतिसाद द्याल?

निष्कर्ष

वधस्तंभ आपल्याला आपल्या पापांची आणि देवाच्या प्रीतीची जाणीव करून देतो. तो प्रतिसादाची मागणी करतो: पश्चात्ताप, विश्वास आणि नीतिमत्त्वाला समर्पित जीवन. रोमकरांस पत्र ५:८ वर मनन करा – “आपण पापी असतानाच ख्रिस्त आपल्यासाठी मरण पावला, यावरून देवाने आपल्यावरील आपली प्रीती प्रकट केली आहे.” तुम्ही वधस्तंभाच्या प्रकाशात कसे जगाल?